

landsposten". Der er vel ingen Grund til at antage, det er Noget, der ikke er paastaet af Modstanderne, at Bladet har fremført Sigtelsen mod bedre Vidende, det har vel troet, at det var fandt i det Dieblif, det fremkom dermed (Modsigelse). Derom forekommer det mig ikke, at der bør tvivles. — Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

A. Holst: Det, der særlig har givet mig Aaledning til at tage Ordet idag, er, at jeg kunde have Lyst til at rette et Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister, som han ganske vist synes at have bevaret i sit Svar paa det Spørgsmaal, der blev stillet af det ærede Medlem fra Ribe (Rust) om, hvad han agtede at gjøre lige overfor „Jyllandsposten". Det er ikke det Spørgsmaal, jeg agter at stille, men jeg agter at stille et Spørgsmaal, som i en vis Henseende henhører under samme Kategori. Det er jo ikke den høitærede Justitsminister ubekjendt, at der ved et stort Folkemøde, som blev afholdt i denne Sommer i min Valgfreds, var en Mand, som med Navns Underkrift fremsatte i „Randers Dagblad" en Bestyldning, naturligvis ligesaa ubegrundet som den, „Jyllandsposten" har fremsat mod Landstingsmand Dam, at der ved dette Møde var blevet raabt: „Med med Kongen!" Nu er det ikke ganske betydningsløst, at saadanne Bestyldninger udflygges, jeg for mit Vedkommende vilde meget have beklaget, om en saadan Udtalelse var falden paa dette Møde, men jeg er glad ved at kunne sige, at Viborg Amts 4de Valgfreds er saa moden i Politiken, at den har lært, hvad vore Modstandere paa den anden Side ikke synes at have lært endnu, at holde Kongens Navn udenfor al Politik og alene at henvende sig til de ansvarlige Ministre. Nu vil jeg tillade mig at spørge den høitærede Minister, om man da er fuldstændig prisgIVEN til enhver Slubbert, der saaledes uden videre kan med Navns Underkrift i et offentlig Blad fremsætte en Insinuation mod en stor Forsamling, hvor der har været flere Hundrede Mennesker tilstede, og fortælle, at der er sagt: „Med med Kongen", om jeg, for at tage et Tilfælde, der kunde være noget i Analogi dermed, er berettiget til at sige, uden at være istand til at føre noget som helst Bevis derfor, at en saadan Udtalelse er falden her i Salen. Selv om samtlige Medlemmer erklære, at de ikke have hørt det, kan jeg saa lige overfor Domstolene redde mig ved at erklære, at det er ligegyldigt, hvad samtlige Medlemmer have hørt, jeg har hørt det, og er jeg saa fritaget for Ansvar? Det maa

jeg være efter den Anstuelse, som den høitærede Minister fremsætter. Jeg berører dette, fordi jeg tror, at det har en mere end almindelig Betydning, og jeg undrede mig Noget over, at den høitærede Minister virkelig kunde sætte et helt Mastineri i Gang for at skaffe Oplysninger om en saadan Sag, som man kunde sige sig selv paa Forhaand ikke blev til Noget. Jeg vil spørge den høitærede Minister, om han ikke tror — og jeg er glad ved, at Redaktøren af „Jyllandsposten" er her idag, saa at han selv kan høre, hvad jeg siger — at der er en Mulighed for, at saavel Redaktøren af „Jyllandsposten" som Hr. Thomsen fra Randers kunde have fremsat en saadan Bestyldning mod bedre Vidende, om man ikke netop ønskede, at den Slags Ting skulde idrages med ind i den politiske Strid for at gjøre den saa bitter som vel muligt, thi det er en selvfølgelig Sag, at den Slags Bestyldninger gjøre Striden mere og mere bitter, og det kan ikke undgaas, at der kommer et mærkværdigt Forhold tilstede, naar Ministeriet søger at straffe eller at finde Grund til at straffe politiske Modstandere, men derimod naar ganske let hen over sine Venners Sager. Ministeriet kan da ikke undre sig over, at Striden bliver mere og mere bitter, og at den Tante gjør sig gjældende ude i Befolkningen, at Ministeriet er saa partist som vel muligt. Jeg ventte selvfølgelig ikke af den høitærede Minister noget andet Svar end det, han gav med Hensyn til „Jyllandsposten", at han ikke kunde gjøre Noget ved den Sag, men det forekommer mig rigtignok, at ved et saadant Svar prisgives man vel meget til saadanne Udtalelser. Det er altsaa nu tilladt, og man kan forudsætte, at Enhver kan staa op med en saadan Bestyldning, den være saa sand eller ikke, der er ikke noget derved at gjøre; saaledes maa jeg som Lægemand betragte eller fortolke den høitærede Ministers Udtalelser.

Jeg undrer mig ogsaa over en anden Udtalelse fra den meget ærede Justitsminister, særlig, da den kom fra hans Side, idet han forleden Dag, da der var Tale om de Mænd, som vare satte under Tiltale ved Zhyderup, udtalte, at det maatte være betydningsløst for disse Mænd, hvad enten de vare satte under Tiltale eller ikke, fastede i Fængsel eller ikke, naar de blot var i Besiddelse af en god Samvittighed. Det var en for mig paafaldende Udtalelse. Det nytter jo ikke, om ogsaa disse Mænd derne have en god Samvittighed i den Sag, hvorfor de ere anklagede, naar det er en temmelig bekjendt Sag, at forsnavidt der ikke under Sagen, hvad jeg haaber vil ske en Gang — naar